

Нікола Пілусо

Чому податок на вуглець має бути плаваючим? Модель коефіцієнта Тобіна, застосована до зелених інвестицій

Реформа вуглецевого ринку спричиняє суперечки, оскільки методи встановлення цін на вуглець передбачали ризик зниження ефективності компаній і негативного впливу на економіку. Мета цієї статті – показати, що податок на викиди вуглецю може бути плаваючим і адаптуватися до економічної ситуації, водночас зберігаючи свою екологічну ефективність. Тут, модель коефіцієнта Тобіна, яка стала стандартом у літературі для пояснення інвестиційного рішення, застосовується до зелених інвестицій. Податок на викиди вуглецю вводиться в програму максимізації фірми, щоби побачити, як ціноутворення на викиди вуглецю змінює результати традиційної моделі. Модель показує, що інвестиції в зелені технології залежать від суми ціни акцій і ціни на вуглець, що передбачає можливість модуляції цієї суми відповідно до тенденції до підвищення або зниження ціни акцій, щоб уникнути постійного зниження конкурентоспроможності фірм. Дослідження також демонструє, як фінансовий ринок, ймовірно, оцінить зелені інвестиції та що такі інвестиції, швидше за все, будуть генерувати акціонерну вартість по декількох каналах. Дійсно, зелені інвестиції впливають на оборот фірми та мінімальний дохід, необхідний акціонеру. Така зміна податку на викиди вуглецю відповідно до економічного циклу зробила б можливим погодження екологічної та економічної ефективності.

Ключові слова: ціна на фондовому ринку, викиди парникових газів, зелені інвестиції, коефіцієнт Тобіна, податок на викиди вуглецю

Класифікація JEL: C02, C61, D21, E22, H20

Стаття знаходиться у відкритому доступі і може розповсюджуватися на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 International license, що дозволяє необмежене повторне використання, розповсюдження та відтворення на будь-якому носії за умови наявності відповідного посилання на оригінальну версію статті.